

Sygn. akt V KK 476/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **E.B.T.**

skazanej z art. 183 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

w Izbie Karnej w dniu 25 października 2021 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 8 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt II K [...],

1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciąża skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

E. B.T. została oskarżona o to, że

„I. w okresie od 23 grudnia 2013 roku do 19 czerwca 2015 roku w B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, będąc prokurentem R. sp. z o.o. z siedzibą w W. i osobą faktycznie odpowiedzialną za działania spółki podejmowane w zakresie gospodarowania odpadami na terenie zakładu produkcyjnego w B. przy ul. Z., działka nr [...], obręb [...], B. II, wbrew przepisom ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz. U. 2016,1987 j.t. ze zm.), decyzji Starosty Powiatowego w Z. z dnia 23 grudnia 2013 roku o zezwoleniu na zbieranie odpadów, decyzji Starosty Powiatowego w Z. z dnia 03 stycznia 2014 roku udzielającej zezwolenia na wytwarzanie odpadów przez wyżej

wymienioną spółkę, zmienionej decyzją z dnia 14 marca 2014 roku Starosty Zgorzeleckiego, jak też wbrew przepisom rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 07 czerwca 2010 roku w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. 2010.109.719), doprowadziła do sprowadzenia na teren tego zakładu, a następnie składowania na jego placu magazynowym jakoby z zamiarem ich przetwarzania, odpadów różnego rodzaju na hałdach o nieregularnych wymiarach, w tym największej o wielkości około 9700 m² pozostałych o wielkości około 3500 m² w sposób nieselektywny, który nie zabezpieczał terenu przed niekontrolowanym przenikaniem odcieków z magazynowanych odpadów do środowiska gruntowo-wodnego, a także przed ich rozwiewaniem i mieszaniem, samozapłonem biologicznym oraz podpaleniem, czym doprowadziła do powstania zanieczyszczenia mogącego zagrażać zdrowiu człowieka oraz spowodować istotne obniżenie jakości wód podziemnych, a nadto w dniu 7 czerwca 2015 roku w tym samym miejscu, sprowadziła zdarzenie w postaci pożaru zagrażające mieniu w wielkich rozmiarach oraz życiu i zdrowiu wielu osób znajdujących się w strefie oddziaływania lotnych toksycznych produktów rozkładu termicznego oraz w dniach 04 marca 2015 roku, 07 marca 2015 roku, 09 marca 2015 roku, 19 maja 2015 roku, 20 maja 2015 roku, 22 maja 2015 roku oraz 14 czerwca 2015 roku, w tym samym miejscu sprowadziła bezpośrednie niebezpieczeństwo pożaru zagrażające mieniu w wielkich rozmiarach oraz życiu i zdrowiu wielu osób znajdujących się w strefie oddziaływania lotnych toksycznych produktów rozkładu termicznego, w wyniku których mogło dojść do rozprzestrzeniania się substancji trujących powstających w procesie spalania tworzyw sztucznych, jak też powstania silnego strumienia ciepła, który mógł spowodować bezpośrednie zagrożenie dla napowietrznej linii elektroenergetycznej przebiegającej nad hałdą odpadów,

tj. o czyn z art. 183 § 1 k.k. i art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 163 § 1 pkt 3 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II. w dniach 13 lutego 2015 roku, 16 czerwca 2015 roku, 17 czerwca 2015 oraz 18 czerwca 2015 roku w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, będąc prokurentem R.. Sp. z o.o. z siedzibą w W. i osobą faktycznie odpowiedzialną za działania spółki podejmowane w zakresie

gospodarowania odpadami na terenie zakładu produkcyjnego w B. przy ul. Z., działka nr [...], obręb [...], B. II, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. 2015.1048 j.t. ze zm.) oraz rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów z dnia 14 czerwca 2006 roku (Dz. U. UE L z dnia 12 lipca 2006 r. ze zmianami) oraz bez uprzedniego pisemnego zgłoszenia i uzyskania zezwolenia wymaganego tymi przepisami, spowodowała przywóz z siedziby spółki S. w E. w Niemczech na teren Rzeczypospolitej Polskiej łącznie sześciu transportów odpadów niesklasyfikowanych pod żadnym kodem w załączniku III, IIIB, IV lub IVA powyżej wskazanego rozporządzenia, z których pięć o łącznej masie odpadów 91420 Mg zostało następnie złożonych na placu i w halach magazynowych R. sp. z o.o. w B., natomiast ostatni z nich zrealizowany w dniu 18 czerwca 2015 roku zawierający odpady o masie 24200 Mg, wobec odmowy przyjęcia go na terenie działalności spółki w B., został zmagazynowany w siedzibie ówczesnego E. sp. z o.o. z siedzibą w R., tj. o czyn z art. 183 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.”

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...):

1. uznał oskarżoną E.T. za winną tego, że „w okresie od 23 grudnia 2013 roku do 19 czerwca 2015 roku w Z. i B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, będąc prokurentem R. sp. z o.o. z siedzibą w W. i osobą faktycznie odpowiedzialną za działania spółki podejmowane w zakresie gospodarowania odpadami na terenie zakładu produkcyjnego w B. przy ul. Z., działka nr [...], obręb [...], B. II, wbrew przepisom ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz. U. 2016,1987 j.t. ze zm.), doprowadziła do wydania z obejściem przepisów prawa decyzji Starosty Powiatowego w Z. z dnia 23 grudnia 2013 roku o zezwoleniu na zbieranie odpadów i decyzji Starosty Powiatowego w Z. z dnia 03 stycznia 2014 roku udzielającej zezwolenia na wytwarzanie odpadów przez wyżej wymienioną spółkę, zmienionej decyzją z dnia 14 marca 2014 roku Starosty Z., a następnie wbrew tym decyzjom, jak też wbrew przepisom rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 07 czerwca 2010 roku w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. 2010.109.719), doprowadziła do sprowadzenia na

teren tego zakładu, a następnie składowania na jego placu magazynowym pod pozorem zamiaru ich przetwarzania, odpadów różnego rodzaju, w tym sprowadzonych przez nią w dniach 13 lutego 2015 roku, 16 czerwca 2015 roku, 17 czerwca 2015 r. oraz 18 czerwca 2015 roku wbrew przepisom ustawy z dnia 29 czerwca 2007 roku o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. 2015.1048 j.t ze zm.) oraz rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów z dnia 14 czerwca 2006 roku (Dz. U. UE L z dnia 12 lipca 2006 r. ze zmianami) bez uprzedniego pisemnego zgłoszenia i uzyskania zezwolenia wymaganego tymi przepisami, odpadów z siedziby spółki S. w E. na terenie Niemiec, tj. łącznie sześciu transportów odpadów niesklasyfikowanych pod żadnym kodem w załączniku III, IIIB, IV lub IVA powyżej wskazanego rozporządzenia, z których pięć o łącznej masie odpadów 91420 Mg zostało następnie złożonych na placu i w halach magazynowych R. sp. z o.o. w B., natomiast ostatni z nich zrealizowany w dniu 18 czerwca 2015 roku zawierający odpady o masie 24200 Mg, wobec odmowy przyjęcia go na terenie działalności spółki w B., został zmagazynowany w siedzibie ówczesnego E. sp. z o.o. z siedzibą w R., gdzie na terenie R. w B. wszystkie odpady składowane były na hałdach o nieregularnych wymiarach, w tym największej o wielkości około 9700 m², pozostałych o wielkości około 3500 m², w sposób nieselektywny, który nie zabezpieczał terenu przed niekontrolowanym przenikaniem odcieków z magazynowanych odpadów do środowiska gruntowo- wodnego, a także przed ich rozwiewaniem i mieszaniem, samozapłonem biologicznym oraz podpaleniem, czym doprowadziła do powstania bezpośredniego niebezpieczeństwa dla zdrowia lub życia wielu ludzi wynikającego z możliwości istotnego obniżenia jakości wód podziemnych, a nadto w dniu 7 czerwca 2015 roku w tym samym miejscu, spowodowała zdarzenie w postaci pożaru zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach oraz życiu i zdrowiu wielu osób znajdujących się w strefie oddziaływania lotnych toksycznych produktów rozkładu termicznego oraz w dniach 04 marca 2015 roku, 07 marca 2015 roku, 09 marca 2015 roku, 19 maja 2015 roku, 20 maja 2015 roku, 22 maja 2015 roku oraz 14 czerwca 2015 roku, w tym samym miejscu spowodowała bezpośrednie niebezpieczeństwo pożaru zagrażające mieniu w wielkich rozmiarach oraz życiu i zdrowiu wielu osób znajdujących się w strefie

oddziaływania lotnych toksycznych produktów rozkładu termicznego, w wyniku których mogło dojść do rozprzestrzeniania się substancji trujących powstających w procesie spalania tworzyw sztucznych, jak też powstania silnego strumienia ciepła, który mógł spowodować też bezpośrednie zagrożenie dla napowietrznej linii elektroenergetycznej przebiegającej nad hałdą odpadów”, tj. czynu z art. 183 § 1 k.k. i art. 183 § 4 k.k., art. 163 § 1 pkt 1 k.k., art. 163 § 1 pkt 3 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej E. T. zakaz pełnienia funkcji kierowniczych i zasiadania w organach spółek prawa handlowego, w tym pełnienia funkcji prokurenta oraz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gromadzeniem i przetwarzaniem odpadów na okres 10 lat,

3. na podstawie art. 47 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej E.T. na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej nawiązkę w kwocie 100.000 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając go w całości. Zarzucił on:

I. obrazę przepisów postępowania karnego w postaci:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.;

2) art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia,

względnie

III. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej E.T. kary: 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za zarzucany jej czyn, a także środków karnych w postaci zakazu pełnienia funkcji kierowniczych i zasiadania w organach spółek prawa handlowego, w tym pełnienia funkcji prokurenta oraz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gromadzeniem i przetwarzaniem odpadów na okres 10 lat, nawiązki na rzecz Funduszu Ochrony Środowiska I Gospodarki Wodnej w wysokości 100.000 zł w stosunku do ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego sprawy, w szczególności stopnia społecznej szkodliwości

poszczególnych zarzucanych oskarżonej czynów, stopnia zawinienia oraz postawy życiowej oskarżonej sprzed popełnienia zarzucanego jej przestępstwa.

Formułując wskazane w skrócie zarzuty, autor apelacji wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu określonego w części wstępnej wyroku;

ewentualnie o:

2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat próby i nieorzekanie środków karnych, ewentualnie orzeczenie środków karnych w postaci zakazu pełnienia funkcji kierowniczych i zasiadania w organach spółek prawa handlowego, w tym pełnienia funkcji prokurenta oraz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gromadzeniem i przetwarzaniem odpadów na okres 3 lat, nawiązki na rzecz Funduszu Ochrony Środowiska I Gospodarki Wodnej w wysokości 10.000 zł,

3) zwolnienie oskarżonej od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I i II instancji oraz niewymierzanie jej opłaty,

względnie o:

4) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z.,

a nadto wniósł o:

5) przeprowadzenie dowodu zawnioskowanego przez obronę podczas rozprawy w dniu 17.12.2019 r. na okoliczności wskazane w złożonym do protokołu rozprawy wniosku dowodowym.

Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI Ka (...):

I. Zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonej E.T. w ten sposób, że:

1) wyeliminował z opisu czynu zapis „doprowadziła do wydania z obejściem przepisów prawa”;

2) przyjął, iż zdarzenie w postaci pożaru w dniu 7 czerwca 2015 r. oraz bezpośrednie niebezpieczeństwo pożaru w dniach 4 marca 2015 r., 7 marca 2015 r., 9 marca 2015 r., 19 maja 2015 r., 20 maja 2015 r., 22 maja 2015 r. oraz 14 czerwca 2015 r. oskarżona E.T. sprowadziła nieumyślnie i jako podstawę skazania

przyjął art. 183 § 1 k.k. i art. 183 § 4 k.k. i art. 163 § 2 k.k. i art. 164 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3) jako podstawę wymiaru kary przyjął art. 183 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i obniżył wymierzoną wobec E.T. karę do 2 lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanej, zaskarżając go w całości.

Zarzucił on:

Rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 183 § 1 k.k. i art. 183 § 4 k.k. art. 163 § 1 pkt 1 k.k. art. 163 § 1 pkt 3 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez bezzasadne utrzymanie błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego i przypisanego E.B.T. gdy ze strony oskarżonej nie nastąpiła realizacja znamion czasownikowych czynów jak również przesłanek odnoszących się do bezprawności ze względu na udzielone zezwolenia jak i przepisy prawa administracyjnego;

- art. 18 § 1, 2, 3 k.k. w zw. z art. 183 § 1 k.k. i art. 183 § 4 k.k. art. 163 § 1 pkt 1 k.k., art. 163 § 1 pkt 3 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez jego bezzasadne pominięcie, podczas gdy przy założeniu zaistnienia czynu zabronionego konieczne było rozważenie formy zjawiskowej z uwagi na fakt, iż w okresie objętym zarzutem E.B.T. była prokurentem, M.A.T. prezesem, a O.H. wiceprezesem zarządu;

Rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego:

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji;

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy w J. braku ustaleń Sądu Rejonowego w Z. co do sposobu podejmowania procesów decyzyjnych w R. sp. z o.o.;

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy w J. braku ustaleń

Sądu Rejonowego w Z. co do faktu dostarczenia odpadów z terenu Niemiec o zakwestionowanym kodzie;

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy w J. braku ustaleń Sądu Rejonowego w Z. co do możliwości składowania odpadów przez inne podmioty na terenie R. sp. z o.o. bez wiedzy i woli E.B.T.;

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy w J. braku ustaleń Sądu Rejonowego w Z. co do istnienia linii technologicznych do przerobu odpadów o wydajności odpowiedniej do masy surowca, zakresu jej sprawności, osób które bezpośrednio zaangażowane były w jej instalację i zapewnienie oczekiwanej wydajności, przyczyn nie osiągnięcia wymaganych mocy przerobowych;

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy w J. oddalenie wniosku dowodowego przez Sąd Rejonowy w Z. odnośnie zmiany sposobu przechowywania odpadów, zaistnienia pożarów w miejscu składowania po okresie objętym zarzutem, który to wniosek zmierzał do ustalenia faktu, iż sposób przechowywania odpadów był prawidłowy, pożary nie były następstwem działania ani zaniechania E.T.;

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy w J. dokonanej przez Sąd Rejonowy w Z. dowolnej i wybiórczej oceny dowodów w tym błędnej oceny zeznań świadków nie dysponujących wiedzą na temat faktów objętych zarzutami z pominięciem istotnych okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k., autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w J. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zarówno gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację, nie jest bowiem uprawniony do dokonywania ponownej oceny dowodów

i w oparciu o jej rezultaty, do sprawdzania poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, a jedynie do skontrolowania czy orzekające sądy, dokonując ustaleń faktycznych, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć istotny wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku.

Przedmiotem kasacji, zgodnie z art. 519 k.p.k., może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok sądu odwoławczego. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają więc rozpatrzeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Dodatkowo stwierdzić należy, iż zarzut obrazy prawa materialnego jest dopuszczalny jedynie wówczas, kiedy nie formułuje się zarzutu obrazy prawa procesowego, zmierzającego do zakwestionowania ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Przy jednoczesnym postawieniu w kasacji zarzutów obrazy prawa materialnego i procesowego można rozpoznać ten pierwszy tylko wtedy, gdy ten drugi jawi się jako bezzasadny. Dlatego – co do zasady – ocenę zasadności kasacji w taki sposób sformułowanej należałoby rozpocząć od analizy zarzutów o charakterze procesowym.

Autor kasacji wszystkich wspomnianych powyżej regulacji, związanych z funkcją i przedmiotem kasacji, w istocie nie respektuje. Uważna lektura zarzutów i ich uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, iż w rzeczywistości sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji i aprobowanej przez Sąd odwoławczy, oceny zebranych dowodów i podważenia

dokonanych ustaleń faktycznych w zakresie przypisania E.B.T. czynów określonych w 183 § 1 k.k. i art. 183 § 4 k.k. i art. 163 § 2 k.k. i art. 164 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W realiach rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że w zarzutach dotyczących obrazy przepisów prawa materialnego skarżący jednoznacznie zakwestionował ustalenia faktyczne, które stały się podstawą do dokonania subsumcji czynów wypełniających znamiona poszczególnych przepisów Kodeksu karnego. Tak sformułowane zarzuty obarczone są wewnętrzną sprzecznością, wynikającą z faktu kwestionowania jednocześnie tak ustaleń faktycznych jak i kwalifikacji prawnej. Zarzuty zredagowane w tej części kasacji podejmują zatem próbę polemiki z ustaleniami faktycznymi, które zostały przyjęte przez Sąd odwoławczy, jak gdyby nie zauważając, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego (a więc objętego domniemaniem prawidłowości dokonanych ustaleń) orzeczenia, wobec czego przedmiotem postępowania kasacyjnego nie może być zasadność oceny dowodów i trafność wniosków wyprowadzonych na tej podstawie. Zupełnie zaś zdumiewająca jest próba - zdezawuowana już na etapie postępowania odwoławczego – kreowania współodpowiedzialności za czyn przypisany skazanej innych osób.

Na aprobatę nie zasługują zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Przypomnieć bowiem należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12). Natomiast autor kasacji podstawę tych zarzutów upatruje w rzekomo wybiórczym i powierzchownym rozpoznaniu apelacji. Również i to stwierdzenie nie odzwierciedla rzeczywistości, ponieważ analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że odnosi się ono bardzo syntetycznie, ale do wszystkich zarzutów apelacyjnych.

Nie ma również racji obrońca, wskazując na naruszenie art. 410 k.p.k. O obrazie tego przepisu można mówić dopiero wówczas, gdyby sąd rozpoznający sprawę rzeczywiście nie odniósł się w ramach oceny dowodów, do przeprowadzonych na określonym terminie rozprawy dowodów, przy czym niezbędnym jest wówczas wykazanie, które dowody pominięto i jakie mogły one

mieć znaczenie dla poprawności poczynionych ustaleń faktycznych. Tego jednak skarżący nie uczynił. Przepisu określonego w art. 410 k.p.k. nie można odczytywać w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie stanowi zatem naruszenia tej regulacji dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Poza tym w rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, nie mógł więc naruszyć wskazanego przepisu, natomiast do tożsamego zarzutu apelacyjnego odniósł się w sposób zbliżony do wypowiedzi Sądu Najwyższego zawartej również w tym uzasadnieniu. A że jest to zagadnienie wręcz o elementarnym charakterze, nie powinno w ogóle być podnoszone na tym etapie postępowania.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.